

mình:

- Trường cũng không thèm nhìn mặt chị.

Câu nói của chị Ngà khiến tôi giật thót. Không hiểu chị đã phát giác ra chuyện gì mà lại nói những lời như vậy. Không thể ậm ừ mãi, tôi nhìn xuống đất, bùi ngùi thổ lộ:

- Bây giờ em chẳng còn là em ngày nào nữa. Đạo này em cứ buồn buồn sao ấy.

Chả rõ chị Ngà có hiểu ra tâm sự của tôi không mà sao tôi nghe tiếng chị thở dài. Rồi thỉnh thoảng chị đặt tay lên vai tôi, giọng vỗ về:

- Trường đừng buồn nữa! Chiều mai chị em mình ra suối chơi, chị sẽ kể chuyện cho Trường nghe.

Đề nghị bất ngờ của chị Ngà làm tôi ngạc nhiên quá đỗi.

Tôi ngược nhìn chị, giọng ngẩn ngơ:

- Chị định kể chuyện gì vậy?

Chị Ngà đưa tay vén tóc:

- Những chuyện kể về chị. Những chuyện kể về tình yêu. Rồi Trường sẽ hiểu tất cả.

Chị nhìn ra vàng hoa cúc trước sân, nói trong mơ màng:

- Trường biết không, tình yêu là một bí mật. Nó đem lại niềm vui cho tâm hồn. Cũng như hoa cúc ấy.

Tôi nhớ có lần chị đã nói với tôi về vàng hoa cúc. Dĩ nhiên niềm vui có được từ hoa cúc hoàn toàn có thể so sánh với niềm vui mà tình yêu mang lại. Nhưng đó là tình yêu của chị và anh Điền, một tình yêu chưa bị trượt chân vào nỗi buồn tuyệt vọng như tôi.

Thấy tôi trầm ngâm, chị Ngà nhắc:

- Nhớ ghen Trường! Chiều mai!

Tôi “ừ” mà không biết trong thâm tâm thực ra mình có muốn nhận lời hay không. Những tâm tình thành thật của chị Ngà có thể sẽ giúp tôi có dịp